

Arrest

nr. 68 323 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U woonde bij uw ouders in de stad Krasnodar. In september of oktober 2006 begon u te werken bij een bedrijf uit Krasnodar dat handelde in constructiematerialen. U werkte als administratief assistent van de eigenaar van het bedrijf, waardoor u toegang had tot vertrouwelijke informatie. In 2008 begon het bedrijf goederen te leveren voor projecten gerelateerd aan de Olympische Spelen van Sochi in 2012. In september 2009 ontdekte u dat uw bedrijf de Russische overheid oplichtte door veel te veel geld aan te rekenen voor de goederen die werden geleverd. Uw bedrijf werkte daarvoor samen met een ander 'crimineel bedrijf'. U besloot actie te ondernemen.

Op 18 september 2009 verzamelde en kopieerde u verschillende documenten die de fraude aantoonde. Dezelfde dag stapte u naar de lokale politie in Krasnodar om de fraude bloot te leggen. De politieagenten luisterden naar uw klacht, vroegen om uw binnenlands paspoort af te geven en verzochten u vervolgens om even te wachten. Enige tijd later kwamen enkel mannen binnen en werd u ingespoten met een verdovend middel. U werd in een auto uit het politiekantoor weggevoerd. U hoorde uw twee begeleiders zeggen dat u zou omgebracht worden. Toen de wagen 's nachts stopte aan een tankstation buiten de stad kon u ontsnappen. Al liftend keerde u terug naar Krasnodar. U beseftte dat het te gevaarlijk zou zijn om nog naar het huis van uw ouders terug te gaan.

Op 19 september 2009 vertrok u uit Rusland. U ging die dag naar een visumbureau, waar uw reispaspoort met Spaans Schengenvisum reeds klaarlag. U was immers – geheel toevallig – van plan geweest om eind september 2009 naar Spanje te reizen voor een vakantie. Vervolgens nam u een reisbus vanuit Krasnodar richting België. Op 22 september 2009 kwam u aan in Antwerpen. U vond er onderdak in een Russisch-orthodoxe kerk, waar u van de priester mocht blijven en waar u gedurende meer dan een jaar leefde. U vroeg aanvankelijk geen asiel omdat u depressief was en omdat u geen weet had van het bestaan van de asielprocedure. De priester van de kerk raadde u uiteindelijk aan om toch asiel te vragen. Bovendien kon u zonder de nodige verblijfspapieren niet beginnen aan een studie op de kunstacademie. Op 11 oktober 2010 vroeg u asiel in België.

B. Motivering

U vreest dat u in Rusland zult worden vermoord door criminelen omdat u de fraude binnen het bedrijf waar u werkte, wilde blootleggen. U vreest ook de autoriteiten. Toen u naar de politie stapte om de fraude te melden, zou men immers geprobeerd hebben om u te vermoorden. Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag indiende. U kwam aan in België op 22 september 2009. U vroeg asiel op 11 oktober 2011. In deze periode verbleef u naar eigen zeggen in een Russisch-orthodoxe kerk in Antwerpen. U wachtte dus meer dan een jaar om asiel te vragen in België. Toen u werd gevraagd waarom u zolang had gewacht om internationale bescherming te zoeken, antwoordde u dat u depressief was en dat u schrik had. U verklaarde bovendien dat u niet wist dat u van de asielprocedure gebruik kon maken om bescherming te vinden (CGVS, p. 10). Het argument dat u geen weet had van het bestaan van de asielprocedure is niet aanvaardbaar. Enerzijds kan er worden gewezen op het feit dat u een universitaire opleiding genoot, waardoor u over de nodige capaciteiten zou moeten beschikken om zich te informeren over de mogelijkheden tot bescherming. Anderzijds vertelde u zelf dat u België koos als land van bestemming omdat u 'wist dat u hier bescherming kon krijgen' (CGVS, p. 9). Daarenboven blijkt dat de mensen uit uw omgeving duidelijk ook kennis hadden van de asielprocedure. U zei immers dat de priester van de kerk waar u verbleef u aanraadde om asiel te vragen (CGVS, p. 10). Het argument dat u depressief was en veel stress had, is evenmin een verschuiving voor uw laattijdige asielaanvraag. Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt. Het feit dat u meer dan een jaar wachtte om bescherming te zoeken, ondermijnt de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

Ten tweede moest het Commissariaat-generaal vaststellen dat u manifest weigerde om mee te werken aan het onderzoek van uw asielaanvraag. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal weigerde u immers consequent om de naam van het bedrijf waarvoor u zou gewerkt hebben alsook de naam van de zaakvoerder of andere personen uit het bedrijf te vertellen (CGVS, p. 4-6, 11, 13, 18). Deze informatie is nochtans essentieel om een beoordeling van uw asielrelaas te kunnen maken. Heel uw asielrelaas is immers opgehangen aan het feit dat u een werknemer van dit bedrijf zou geweest zijn. Al uw problemen zouden het gevolg geweest zijn van het feit dat u de fraude van dit bedrijf zou hebben aangekaart bij de autoriteiten. Toen u werd gevraagd waarom u weigerde om deze informatie te vertellen, antwoordde u dat u schrik had. U vreesde dat de informatie die u aan het Commissariaat-generaal zou vertellen op de één of andere manier zou doorgegeven worden, waardoor u uw eigen leven en het leven van anderen in gevaar zou brengen (CGVS, p. 5). Tijdens het gehoor werd u meermaals op het hart gedrukt dat de procedure in de grootste vertrouwelijkheid verloopt en dat uw verklaringen onder geen geval zouden worden doorgegeven. Er werd benadrukt dat deze informatie noodzakelijk was voor het onderzoek van uw dossier en dat het in uw eigen belang was om mee te werken. U bleef echter weigeren. Zelfs nadat u werd gewezen op de mogelijke gevolgen van deze houding voor de beoordeling van uw asielaanvraag, weigerde u om te vertellen bij welk bedrijf u zou hebben gewerkt of wie de belangrijkste personen in dat bedrijf waren (CGVS, p. 4-6, 11, 13, 18). Door

uw houding maakt u het onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om uw asielaanvraag grondig te onderzoeken. Bovendien is deze houding absoluut niet in overeenstemming met uw bewering als zou u een gegronde vrees voor vervolging hebben in de Russische Federatie. Indien u werkelijk vreest om vermoord te worden in Rusland en indien u werkelijk nood hebt aan internationale bescherming, dan kan verwacht worden dat u er alles aan doet om deze bescherming te krijgen door volledig mee te werken aan het onderzoek van uw asioldossier. Deze vaststelling doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat u helemaal niet aannemelijk kon maken dat u effectief bij een constructiebedrijf hebt gewerkt dat bouwmaterialen leverde voor de Olympische spelen in Sochi. U zei dat u als administratief medewerker in het kantoor werkte. U bleef echter heel vaag over hoe en wanneer u bij dit bedrijf was beginnen werken. U zei dat u daar begon in september of oktober 2006, maar u wist het eigenlijk niet zeker. Hoewel u vertelde dat u geen formele selectieprocedure had moeten doorlopen en dat iemand u bij dit bedrijf had aanbevolen, bleek u niet te kunnen vertellen wie u had voorgedragen (CGVS, p. 12). Toen u gevraagd werd of u specifiek kon omschrijven wat uw functie bij dit bedrijf eigenlijk inhield, raakte u niet verder dan het poneren van enkele algemeenheden (CGVS, p. 14). Vervolgens bleek uw kennis over de werking van dit bedrijf absoluut ontoereikend. Zo bleek u niet te weten hoeveel vestigingen dit bedrijf eigenlijk had (CGVS, p. 13). Ook toen u andere vragen werden gesteld, bijvoorbeeld over wat de jaarlijkse omzet van dit bedrijf was (CGVS, p. 14), over hoeveel mensen er precies werkten (CGVS, p. 12, 14) of hoeveel verschillende departementen er precies waren (CGVS, p. 14-15), kon u evenmin duidelijke antwoorden geven. Ook voor wat betreft zaken die cruciaal zijn in uw asielrelaas, bleek uw kennis absoluut ondermaats. Zo kon u niet specificeren welke goederen uw bedrijf eigenlijk leverde voor de Olympische spelen in Sochi. Het enige concrete voorbeeld dat u kon geven was dat het bedrijf tractoren van het merk 'Bobcat' leverde (CGVS, p. 14). U kon evenmin vertellen wat de naam was van het 'crimineel bedrijf' waarmee uw eigen bedrijf samenwerkte om de fraude te plegen (CGVS, p. 15). Dit is totaal niet geloofwaardig. Indien u werkelijk bij de administratie van dit bedrijf werkte, bovendien als persoonlijke medewerker van de zaakvoerder waardoor u toegang had tot vertrouwelijke documenten (CGVS, p. 13), dan kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u elementaire dingen over dit bedrijf kunt vertellen. Indien u werkelijk bewijzen van fraude zou hebben verzameld om door te spelen aan de autoriteiten, dan kan ook verwacht worden dat u weet met welke goederen er gefraudeerd werd en met welk 'crimineel bedrijf' u samenwerkte. De bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook helemaal.

U legde één document voor in het kader van uw asielaanvraag, namelijk uw internationaal paspoort. Dit document attesteert uw identiteit en toont aan dat u op een legale manier, met een Spaans Schengenvisum naar Europa reisde. Dit document voegt echter niets toe aan uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht, onder meer via de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van beginselen van behoorlijk bestuur.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een

“schending van beginselen van behoorlijk bestuur” zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker verklaart ten eerste dat hij werkelijk niet op de hoogte was van de mogelijkheid een asielpcedure op te starten. Hij volgde een opleiding cultuur aan de universiteit in de Russische Federatie en heeft geen enkel vak over asiel en migratie gevolgd. Verzoeker wijst erop dat ook in België enkel de rechtsfaculteit deze materie behandelt.

Verzoeker stelt dat hij bij zijn aankomst in de Russisch-Orthodoxe kerk in Antwerpen in een depressieve toestand verkeerde en een lange tijd niet naar buiten durfde komen. Pas toen hij later tot rust begon te komen en te communiceren vernam hij dat hij bescherming kon vragen, wat hij deed. Dit is de reden dat verzoeker pas meer dan een jaar na zijn aankomst in België een eerste asielaanvraag in diende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aanvaardt dat verzoeker alvorens in België aan te komen niet wist van het bestaan van de asielpcedure in dit land, en dat verzoeker hier tijdens zijn opleiding cultuur niet mee in aanmerking is gekomen. Verzoeker heeft echter vanaf zijn aankomst in België op 22 september 2009 de mogelijkheid gehad om zich hieromtrent te informeren. Verzoeker heeft dit nagelaten en het stellen dat verzoeker depressief was en niet buiten durfde komen is niet overtuigend om dit gebrek aan initiatief teniet te doen. Verder is het ook zo dat verzoeker reeds op zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) stelt dat hij naar België is gekomen omdat hij hier bescherming kon krijgen (gehoor Commissariaat-generaal, p. 9). Hij verbleef in een Russisch-Orthodoxe kerk waar de priester hem vertelde dat hij asiel kon aanvragen. Zijn stelling dat hij dacht dat asiel alleen voor ministers en presidenten was overtuigt niet. Daarbovenop is het ook zo dat verzoeker met zijn eigen internationaal paspoort de Europese Unie is binnen gekomen met een visum voor Spanje. Verzoeker was zich er dus duidelijk van bewust dat binnen de EU, het verplicht is een verblijfsdocumenten te hebben. Verzoeker zou dus reeds vroeger hebben moeten informeren over de te volgen procedure om in België te kunnen verblijven.

Verzoeker stelt verder dat zijn raadsman hem overtuigd heeft om de volledige informatie mee te delen in verband met de Russische bedrijven die een rol spelen in zijn asielrelaas, terwijl hij uit schrik dit niet durfde te doen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor reeds één van de bedrijven genoemd heeft, namelijk “Arteks Agro”, in het verslag opgenomen als “Agrotex”. Dit bedrijf zou door de criminele familie T.(...) zijn opgericht en in de regio Kuban alle macht hebben. De commissaris-generaal verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat het onmogelijk was om verzoekers asielaanvraag grondig te onderzoeken. Verzoeker meent hieromtrent dat hij, in werkelijkheid, de firma “Arteks Agro” reeds vermeld had, maar dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om via internet of andere bronnen iets op te zoeken over deze firma.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor herhaaldelijk werd benadrukt dat gegevens achterhouden kon leiden tot een negatieve beslissing en dat alles wat hij vertelde vertrouwelijk was. Verzoeker heeft volgehouden dat hij bepaalde essentiële details niet wilde vertellen omdat het behoud van zijn leven belangrijker was dan een negatieve beslissing (gehoor Commissariaat-generaal p.6). De Raad is van mening dat deze plotse omkeer van houding een aanwijzing is dat verzoeker geen reële vrees voor vervolging heeft in zijn land van terugkeer. De Raad merkt verder op dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet heeft gesproken over "Arteks Agro", maar wel over "Agrotex". Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van asielaanvragen belaste instanties bovendien de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792, 16 november 2006). Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker, die tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal halsstarrig weigerde om de relevante informatie te verschaffen teneinde zijn asielaanvraag geloofwaardig te maken, thans het Commissariaat-generaal verwijt dat het niets heeft gedaan om informatie op te vragen over de door hem genoemde firma. Het is verzoeker zelf die door een coherent relaas en achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken.

Verder vermeld verzoeker in zijn verzoekschrift nu wel de naam en het adres van de firma waar hij werkte, namelijk "Bobcat Krasnodar". Verzoeker citeert artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, en stelt dat *in casu* voldaan is aan de twee voorwaarden die dit artikel oplegt voor het introduceren van nieuwe feiten. Wat betreft het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen geloof hecht aan verzoekers tewerkstelling bij een bedrijf dat goederen levert voor de bouw van de Olympische Winterspelen in Sotchi, benadrukt verzoeker dat zijn aanstelling in dit bedrijf reeds vier jaar geleden was. Het is dus normaal dat hij niet meer de exacte datum weet wanneer hij in dit bedrijf is beginnen werken. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van zaken die hij al tijdens het gehoor vermeld heeft. Tenslotte stelt verzoeker dat het logisch is dat hij de documenten die hij aan de autoriteiten wilde afgeven om de fraude aan te klagen niet meer had toen hij uit zijn land van herkomst vluchtte, aangezien hij deze kopieën aan de politie gaf op 18 september 2009. Verzoeker specificeert in zijn verzoekschrift wel welke soort informatie terug te vinden was op deze kopieën.

Verzoeker vermeldt de naam van een bedrijf en het adres waar dit bedrijf gelegen zou zijn, zonder echter een bewijs aan te brengen van zijn tewerkstelling. Los van de vaststelling dat verzoeker in ernstige mate tekortgeschoten heeft in de medewerkingsplicht die op hem rust, slaagt verzoeker er ook in voorliggend verzoekschrift hoegenaamd niet in om zijn geloofwaardigheid alsnog te herstellen.

Bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Verzoekers ongeloofwaardigheid, die onder meer blijkt uit zijn al te laattijdige asielaanvraag en zijn weigering om de

nodige informatie te verschaffen aan het Commissariaat-generaal, wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker vaag bleef over wat zijn functie bij het bedrijf eigenlijk inhield, over de werking van het bedrijf en over de goederen die geleverd werden voor de Olympische Spelen in Sotchi. De algemene nuanceringsen die verzoeker in het verzoekschrift aanbrengt zijn geenszins afdoende om zijn geloofwaardigheid alsnog te herstellen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS